

שירים

ליאת מורבצ'יק

דברים שיהיו מעתה

"אהבתי אותו כמו שחמנית אוהבת את השמש"
ד' רביקוביץ

גם אני התבוננתי בשמש, אדוני
גם אני רציתי.
חמניות לא אכלו מכף ידי, אדוני
פניהן דמעו לאור.
גם אני רציתי לתלש את הצער, אדוני
כמי שמסיר מגופו את העור המת
אבל הצער היה צער,
ואני רק המשכתי לשמוע את הימים נשמטים
מלוח השנה לפני לחלון.

לעתים קרובות, אדוני, כשיצרי גובר עלי
אני מדמינת את מה שיכלנו
ולא בא עלינו,
את מה שרצינו ולא אבה להתרגש
מעלינו,
ורק כשהעץ מקפל את עליו לקראת הלילה
אני יודעת, אדוני
שזהו השעור,
וזוהי הטעות,
ואלו הדברים שיהיו מעתה.

[א] למנצח על המחלות: [ב] מזמור לרפואות הגוף: [ג] והיה כי באו עליך ימי דפי
 וימי מצור וימי חסר וימי און: [ד] וקם עליך יונק מכנף ממזרח הארץ להמיתך: [ה]
 והיית כגולה בביתך שלך: [ו] ובהסתר פנים: [ז] ומעל כנפי השעות המתעצמות:
 [ח] וצעקת אל אלהיך כי יסיר מעמך את הנגף הזה: [ט] ועלתה שועתך אל רבוא
 כוכבי אור: [י] ושמע את צרח ומצוקתך וישיעך: [יא] וישלח אליך מלאכי רפואה
 ומלאכי סעד ומלאכי הוראה להפיג את כאבך:
 [יב] והיית כאפיק השט בזרועות אדונך טוב
 [יג] ורגנת לו בשר טוב
 [יד] וישית עליך טוב
 [טו] ומלט נפשך מנגע בטוב
 [טז] ופדה מכאוביך טוב
 [יז] וישבת כל ימי חייך ספון בחיק אלהיך כאפון בתרמילו:

הנוסע

בשעה שש בבקר הגעתי לתחנת הרכבת. הלחות כבר החלה ללעג לשער הנשים
 שהיו סביבי. "יש תינוקות הבאים אל העולם מתוך פרחי גלומבו נאה", כך אמר
 השומר בכניסה לגבר שצלקת בצורת כוכב עטרה את לחיו השמאלית. "מספרים
 שברהמה נולד מתוך פרח כזה", השיב המצלק. הכוכב שבלחיו רעד כמאים לפרץ
 את מסגרתו. יש משהו חד פעמי להיות עד לכוכב המורד בבצליו.
 "היכן נמצא הרציף לנקה המרחקת ביותר שיש לך?" שאלתי.
 "לך ישר ואז רד למטה במדרגות הנעות" ענה.
 מלמעלה ראיתי פלומת נוסעים הולכת ומצטופפת מעל בדלח הרציף. כלם שתו
 בשקט את כסף האויר הלח. ירדתי. ברקע צף קול נשי שבשר על עכוב של מספר
 דקות. עוד מעט תחבק ורועו הארכה של הרציף את אהובתו הבאה ממרחקים.
 יחבק וישחרר. התישבתי על אחד מספסלי האבן והשבתי על כל הדברים הנדחים
 ממועדם, ועל הסחרור המטנף של העולם ואיך דוקא אלו, המאוסים מקרבנו,
 מאטים את מהירות הסיבוב. קוראים לנו להתבונן.